

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ (του) ΠΥΡΗΤΟΣ (ο) ΕΛΕΑΤΗΣ :
ΑΠΟΦΑΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ
(ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥΣ)

του Αλέκου Χαραλαμπίδου (24^ο ☼ εν Ε)

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ

Τότε, στην 1^η γυμνασίου, η καθηγήτριά μας η Ιωάννα Τσαμπακάλου (νεοδιορισθείσα), μας δίδαξε ότι πρέπει να έχουμε σκοπούς στην ζωή. Ο ανώτερος σκοπός πρέπει να είναι ιδανικό, «βάλτε ένα δύο ιδανικά στην ζωή σας για να τα πραγματοποιήσετε», μας είπε. Και εγώ, το μεγάλο ιδανικό που έθεσα ήταν να φθάσω την αλήθεια, την απόλυτη αλήθεια, αλλά και ένα δεύτερο, άντε να βρώ μία γυναίκα, να είναι όμορφη, να έχει ιδέες και να είναι καλή συζυγητής.

Αν είναι δυνατό να προσπελαστεί το μεγάλο ιδανικό και αν πλησίασα, εσείς θα κρίνετε. Ένα τέτοιο ιδανικό απαιτεί την απόλυτη κυριαρχία του Λόγου, της λογικής.

Έφθασα στην 5^η γυμνασίου και διδάχθηκα τον νόμο της αφθαρσίας της ύλης, που διατύπωσε ο Λαβουαζιέ. Είχα ήδη κλονίσει τα θεμέλια της θρησκείας. Σκέφτηκα ότι η ύλη μπορεί να αλλάξει μορφές, δεν θα τελειώσει ποτέ όμως βάσει του νόμου που ήταν πειραματικό γεγονός, άρα δεν είχε ποτέ αρχή. Εκεί καταλύθηκε ο Θεός, ο Θεός δεν είχε δικαίωμα να υπάρχει στην απατημένη μου συνείδηση. Έγινα υλιστής και με την απογοητευτική μου εμπειρία (όχι για λόγους ιδεολογίας) της φοιτητικής ζωής και της κομμουνιστικής νεολαίας, βαθμιαία κατέρρεα, όλα τα αμφισβητούσα.

Είχα απολυθεί από τον στρατό, είχα δώσει εξετάσεις στο υπουργείο Οικονομικών και γνώρισα μία κοπέλα. Ήταν πανέμορφη, ήταν πτυχιούχος, ήταν μελίρρητη. Άκουγα για Θεό και όσα ανήκουν στην προσωπική σφαίρα των δεδομένων και δεν μπορώ να αποκαλύψω. Μόνο η γυναικεία σαγήνη, ηθική και τελειότητα με υποχρέωσε να επανεξετάσω τα πράγματα.

Μέσα στην κοπιώδη πορεία της έρευνας σκέφτηκα ότι ο Θεός μπορεί να δημιουργήσει τον κόσμο, με νόμους και τον νόμο της αφθαρσίας. Η αυγή του Θεού στην συνείδηση ενός σαγηνεμένου, ήταν το δικαίωμα του Λόγου να υπάρχει, λες και δεν διήπε το σύμπαν. Η εξέλιξή μου ήταν μία εναντίωση στον εαυτό μου, με αρκετή πάλη. Τώρα πως στο μυαλό ενός ξεροκέφαλου, βρήκε ο Θεός την δίοδο να εισέλθει χρησιμοποιώντας την παρθενική σαγήνη, το αίσθημα δηλαδή, για να υποτάξει την συνείδηση και αυτή εν ευθέτω χρόνω να κυριεύσει τον Λόγο, δεν γνωρίζω. Η εξέλιξη ήταν η πάλη Χαραλαμπίδου εναντίον Χαραλαμπίδου και εικάζω ότι και ο Παρμενίδης ακολούθησε μία ανάλογη πορεία. Ίσως αυτός δεν χρειάστηκε την γυναικεία σαγήνη, ο γίγας αυτός δεν είχε ανάγκη δεκανίκια για να εξελίξει την σκέψη του από τον υλισμό (του οποίου είναι δημιουργός), στην αποφατική θεολογία που κακώς θεωρούμε ότι πρωτοέκτισε ο Χριστιανισμός.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΦΑΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ασφαλώς υλισμός είναι μία αυτόνομη ύλη χωρίς αρχή και τέλος. Αρχή σημαίνει ότι από κάτι προήλθε η ύλη και αυτό είναι θεός. Ακόμη και αν (και) προήλθε από το κενό, αυτό είναι Θεός, αφού γεννά ή δημιουργεί. Και αν ο Θεός είναι κάποιος γεράκος που κινεί το ραβδί, το κενό γονιμοποίησε. «Εκ του μη όντος εμάς παρήγαγες και παραπεσόντας ανέστησας πάλι», θα γράψει ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος στην λειτουργία του.

Αν λοιπόν αποδεχτούμε τον Θεό και αν μνηθούμε στους λόγους των μυστών, θα ξεχάσουμε εκείνο τον γεράκο με το ραβδί και θα ανασύρουμε στην μνήμη την ξεχασμένη γνώση του γίγαντα, του Παρμενίδη, αλλά εσείς γνωρίζετε πιο νέους μύστες και θα σας θυμίσουμε τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό. «Άπειρο το θείον και ακατάληπτον και τούτο μόνο κατανοητό, η απειρία και ακαταληψία». Και στην λειτουργία του Χρυσοστόμου θα παρακολουθήσατε: «...(ο Θεός) απερινόητος, ακατάληπτος, σύ ων ωσαύτως ων και τω πνευματί σου τω αγίω».

Όταν δεν μπορούμε να ορίσουμε, να προσδιορίσουμε, αποφάσκουμε. Αποφατική θεολογία είναι ο προσδιορισμός του θεού με τι δεν είναι, είναι άπειρος, ακατάληπτος, απερινόητος, α-νόητος, απροσδιόριστος, γνώφος (σύννεφο) αγνωσίας κατά τον Διονύσιο Αρεοπαγίτη.

Πάντοτε είχα την απορία, από πού ξεκίνησε η αποφατική θεολογία; Και όπως όλα ξεκίνησαν εκεί, στον θύλακα των γιγάντων του πνεύματος, εκεί που θεμελιώθηκε η γνώση και έχει ελπίδα ο άνθρωπος ότι θα επιβιώσει νικητής. Ο πρώην υλιστής, ο Παρμενίδης, θα αποκαλυφθεί μέσα στο ομώνυμο έργο του Πλάτωνος (Παρμενίδης), να εξελίσσεται σε έναν κραταιό ένθεο και δημιουργό της αποφατικής θεολογίας. Σεις βέβαια, θα αποκρούσετε τους αλήτες εκείνους, που αρνούνται την Ελληνοκεντρική καταγωγή της Χριστιανικής θεολογίας και γνωρίζουν και θα καταδικάσετε στην συνείδησή σας, τους υποτιθέμενους μεγάλους, ανθέλληνες όμως, αυτοκράτορες Θεοδόσιο και Ιουστινιανό, που έκλεισαν τις φιλοσοφικές σχολές και βρήκαν την ευκαιρία οι ανθέλληλες οπαδοί της συνομωσίας, να διακυρήξουν ότι ο Χριστιανισμός είναι μία Εβραϊκή θρησκεία.

Και σεις, είτε είστε Έλληνες είτε όχι, θα είστε περήφανοι γιατί εκεί, στην Ελλάδα των προσωκρατικών και των έπειτα, αποκτήθηκε μέσα από την κατάληψη της γνώσης, το δικαίωμα να ελπίζουμε ότι θα επιβιώσουμε. Και οι παρεξηγημένοι και συκοφαντημένοι εκείνοι γίγαντες, θα αναφωνούν ότι προσπάθησαν να σμιλεύσουν ένα καλύτερο κόσμο, τον κόσμο της ελπίδας όπου το καλό θα κυριαρχήσει. Και θα ήσασταν αχάριστοι να μην τους αναγνωρίσετε την καταλυτική τους παρουσία, όταν μετά την υποδούλωση στους Ρωμαίους, ο κόσμος διασκέδαζε βλέποντας να καίνε δούλους στα θέατρα, και κει, στον κόσμο των φιλοσόφων διασκέδαζε με Σοφοκλή, Ευριπίδη κλπ. Και σεις θα είστε άδικοι να μην καταλογίσετε, ότι ό,τι έμεινε πίσω από την θηριωδία των αυτοκρατόρων, έσβησε μέσα στην 400χρονη δουλεία. Και τώρα, η μνήμη που είναι ενταμιευμένη μέσα στο DNA ξυπνά και επαναφέρει την γνώση και ίσως την εξελίσει.

ΕΝΑΣ ΥΛΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΥΛΙΣΜΟΣ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ

Δεν έχω μπροστά μου τις ημερομηνίες γέννησης των φιλοσόφων. Αν ο Παρμενίδης έκανε την θεωρία του (την αρχική), πριν τους ένθεους Ηράκλειτο και Πυθαγόρα. Κάτι μου λέει όμως ότι η συστηματική σκέψη ξεκίνησε από τον υλισμό. Ας εξετάσουμε όμως αποσπάσματα από τα διασωθέντα τμήματα του φιλοσοφικού ποιήματος του Παρμενίδους, τα οποία βρήκα στο εξαίρετο βιβλίο «Περί Φύσιος» του Παρμενίδη, με σχόλια του καθηγητή Γ. Καραγιάννη:

8 «εξ εμέθεν ρηθέντα. Μόνος δ' έτι μύθος οδοίο λείπεται ως έστιν. Ταύτη δ' επί σήματ' έασι πολλά μάλ', ως αγέννητον εόν και ανώλεθρον έστιν, έστι γαρ ουλομελές τε και απρεμές ηδ' ατέλεστον. Ουδέ ποτ' ήν ουδ' έσται, επει νυν έστιν ομού παν, έν, συνεχές. Τίνα γαρ γένναν διζήσεται αυτού; πη πόθεν αυξηθέν; ουδ' εκ μη όντος εάσω φάσθαι σ' ουδέ νοείν. Ου γαρ φατόν ουδέ νοητόν έστιν όπως ουκ έστι. Τι δ' αν μιν και χρέος ώρσεν ύστερον ή πρόσθεν, του μηδενός αρζάμενου φυν; ούτως ή πάμπαν πελέναι χρεών

εστιν ή ουχί. Ουδέ ποτ'εκ μη εόντος εφήσει πίστιος ισχύς γίγνεσθαι τι παρ' αυτό. Του είνεκεν ούτε γενέσθαι ούτ' όλλυσθαι ανήκε...η δε κρίσις περί τούτων εν τώδ' έστιν. Έστιν ή ουκ έστιν.... Πως δ'αν έπειτ'απόλοιτο εόν;πως δ'αν και γένοιτο; ει γαρ εγεντ'ουκ έστι, ουδ'εί ποτε μέλλει έσεσθαι. Τως γένεσις μεν απέσβεσται και άπυστος όλεθρος. Ουδέ διαιρετόν εστιν, επει παν εστιν ομοίον».

«λεχθέντα από μένα. Όπως έχει μόνος ο μύθος και οδεύει υπολείπεται. Με αυτή την οδό, είναι πολλά σημεία κατ'εξοχήν, ότι το ον είναι αγένητο και ακατασκεύαστο, διότι είναι όλο, ακίνητο και χωρίς τέλος. Ούτε ποτέ ήταν, ούτε θα είναι, επειδή τώρα είναι ολόκληρο το παν ένα και συνεχές. Διότι ποια γέννηση έγινε σε αυτό; πότε και από πού εξελίχθηκε; ούτε από το μη ον θα σε αφήσω να νοεΐς ότι έγινε. Ούτε ορίζεται ούτε είναι νοητό, επειδή είναι μη είναι. Τι μας υποχρεώνει να σπρωχτούμε να δεχτούμε ότι πρώτα ή ύστερα γεννήθηκε με αρχή από το μηδέν; Έτσι ή ολόκληρο υπάρχει ή όχι. Ούτε ποτέ θα ισχύσει πίστη ότι από μη όν γίνεται και από αυτό. Και για αυτό, ούτε ότι γεννήθηκε ,ούτε ότι θα καταστραφεί ανήκει... η δε κρίση για αυτά , αυτή είναι: ή υπάρχει ή όχι το ον. ... πως θα χαθεί αφού υπάρχει; (θυμηθείτε την αρχή της αφθαρσίας της ύλης που αναφέρθηκε, σ' αυτή πίστευε) και πως ήθελε γεννηθεί; εάν έγινε, δεν υπάρχει, ούτε μέλει να υπάρχει (αυτό το λέει γιατί πίστευε ότι είναι ακίνητο το ον και συνεπώς δεν εξελίσσεται και αν γεννήθηκε δεν θα υπάρχει). Στην γένεση αντιστοιχεί απόσβεση και καταστροφή. Ούτε είναι διαιρετό, γιατί θα είχε όμοια.»

Χάριν λακωνικότητας θα αποφύγουμε να παραθέσουμε περισσότερα αποσπάσματα, για να δείξουμε ότι ο Παρμενίδης ήταν στα νεανικά του χρόνια υλιστής. Θα πρέπει να έχετε ήδη πεισθεί. Σημειώνεται ότι συνδίαζε τον υλισμό με το αγένητο, την ακινησία και ότι δεν είναι διαιρετή η ύλη και υπάρχει στο παρόν. Δεν είναι τυχαία αυτά. Και αν οι σύγχρονοι υλιστές περί το κενό τυρβάζουν, εκείνος ήξερε ότι διαιρετότητα της ύλης, σημαίνει ότι τα μέρη κινούνται, ότι έχουν εξέλιξη αρχή και τέλος και ότι κινούνται. Έτσι η ύλη έπρεπε να είναι συνεχής και ακίνητη και την εξέταζε στην ολότητα.

Το πρόβλημα που είχε ο Παρμενίδης ο υλιστής, ήταν τι κάνουμε με την νόηση και την σκέψη. Έτσι θα πεί:

*5«το γαρ αυτό νοεΐν έστιν τε και είναι» ή
30 «ταυτόν δ' εστί νοεΐν τε και ούνεκεν έστι νόημα»*

που σημαίνουν: «διότι είναι το ίδιο να νοεΐς πράγμα το οποίο υπάρχει και είναι είναι (ύλη)», «ταυτίζεται και το να νοεΐς και εκείνο για το οποίο υπάρχει το νόημα (η ύλη).

Ο Πλούταρχος στους Στρωματείς θα αναφέρει για τον Παρμενίδη:

«...είναι γαρ αυτό μούνον μονογενές τε...αγένητον. Γένεσιν δε των καθ' υπόληψιν ψευδή δοκούτων είναι. Και τας αισθήσεις εκβάλλει εκ της αληθείας. Φησί δε ότι εί τι παρά το ον υπάρχει, τούτο ουκ έστιν όν. το δε μη όν εν τοις όλοις ουκ έστιν. Ούτως ούν το όν αγένητον απολείπει...»

«...επειδή είναι το ον μόνο και μονογενές... είναι αγένητο. Είναι δε η γένεσις ψευδής αντίληψη για όσους την αποδέχονται. Και τις αισθήσεις αποβάλλει στην απόπειρα γνώσης της αλήθειας. Ισχυρίζεται δε ότι εάν κάτι υπάρχει έξω από το ον

(ύλη), αυτό δεν υπάρχει. Το μη ον ολοκληρωτικά δεν υπάρχει. Έτσι απολείπει το ον αγέννητο...»

Σημειώστε, ο Παρμενίδης υλιστής εξαφάνισε και το μη ον, δηλαδή τις άυλες ιδέες, αλλά και το κενό και την ιδέα του Ηρακλείτειου Λόγου. Δεν θα πρέπει να ζητήσετε παράθεση κειμένων, υπάρχουν, όμως αδιαίρετη και συνεχής ύλη, προϋποθέτει «απουσία» του κενού και τότε και οι άυλες ιδέες που θα υπάρχουν;

ΣΚΥΒΟΝΤΑΣ ΕΥΛΑΒΙΚΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Ήταν ο Παρμενίδης 65 χρονών, ο Ζήνων 40 και ο Σωκράτης νεαρότατος, όταν συναντήθηκαν και έκαναν τον διάλογο. Πρόκειται φυσικά για το έργο «Παρμενίδης» του Πλάτωνος, που μαζί με τα «Φυσικά» του Αριστοτέλη και το «Περί των αρεσκόντων φιλοσόφοις φυσικών δογμάτων επιτομή» του Πλουτάρχου, ίσως είναι τα σπουδαιότερα έργα που έγραψε ανθρώπινο χέρι. Ωριμος πλέον ο Παρμενίδης και ίσως χωρίς την παρεμβολή κάποιας γυναίκας, θα διδάξει στον νεαρό Σωκράτη:

131 d «*όρα γαρ φάναι. Ει αυτό το μέγεθος μεριείς και έκαστον των πολλών μεγάλων μεγέθους μέρει σμικροτέρω αυτού του μεγέθους μέγα έσται, άρα ουκ άλογον φανείναι;... αλλά του σμικρού μέρος τις ημών έξει, τούτου δε αυτού το σμικρόν μείζον έσται άτε μέρους εαυτού όντος, και ούτω δη αυτό το σμικρόν μείζον έσται. Ω δ'αν προστεθή το αφαιρεθέν, τούτο σμικρότερον έσται αλλ'ού μείζον ή πριν.*»

«Κοίτα να δεις. Εάν διαιρέσεις το μέγεθος σώματος και κάθε ένα των πολλών μεγάλων μεγεθών σε μέρη μικρότερα , είναι σπουδαιότερα των μεγάλων, δεν φαίνεται λογικό; ... αλλά το μικρό μέγεθος αν έχει κάποιος από μας, είναι σπουδαιότερο του μεγαλύτερου ως μέρους του, και έτσι λοιπόν το μικρόν μείζον θα είναι. Στο (μεγαλύτερο) και αν προστεθεί αυτό που αφαιρέθηκε, αυτό είναι μικρότερο αλλά όχι σπουδαιότερο όπως πριν.»

Θα έχετε διαπιστώσει! Ο Παρμενίδης εγκατέλειψε την συνέχεια και αδιαιρετότητα της ύλης! Να δείτε τι λέει και για τις ιδέες:

132 «*Οίμαι σε εκ του τοιούδε έν έκαστον είδος οίεσθαι είναι. Όταν πολλ' άττα μεγάλα σοι δόξη είναι, μία τις ίσως δοκεί ιδέα η αυτή είναι επί πάντα ιδόντι, όθεν έν το μέγα ηγή είναι.*»

«Νομίζω ότι εσύ δέχεσαι από τα ανωτέρω, ότι υπάρχει για το καθένα ένα είδος. Όταν σου φανούν ότι είναι σπουδαία, ίσως μία ιδέα караδοκεί για να γνωρίσουμε τα πάντα, από το οποίο ένα το μεγάλο οδηγείται ότι είναι.»

133c «*ουκούν και όσαι των ιδεών προς αλλήλας εισίν αί εισίν, αυταί προς αυτάς την ουσίαν έχουσιν...*»

«*λοιπόν και όσες από τις ιδέες μεταξύ τους είναι όπως είναι, αντιστοιχεί σε αυτές ουσία (ύλη)..*».

Και θα πει ο Παρμενίδης:

134c « ουκούν είπερ τι άλλο αυτής επιστήμης μετέχει, ουκ αν τινά μάλλον ή Θεόν φαίης έχειν την ακριβεστάτην επιστήμη;»

« λοιπόν εάν κάτι άλλο μετέχει της επιστήμης, όχι κάποιον άλλο παρά τον Θεό ήθελες ισχυρισθεί ότι έχει την ακριβεστάτη επιστήμη.»

Ο Παρμενίδης λοιπόν μιλά για ιδέες και Θεό, εγκαταλείπει τις θέσεις ανυπαρξίας του μη Είναι. Και συνεχίζει ο Παρμενίδης:

134 d « Ουκούν ει παρά τω Θεώ αυτή εστίν η ακριβεστάτη δεσποτεία και αυτή η ακριβεστάτη επιστήμη, ούτ'αν η δεσποτεία η εκείνων ημών ποτέ αν δεσπόσειεν, ούτ'αν επιστήμη ημάς γνοίη ουδέ τι άλλο των παρ' ημίν, αλλά ομοίως ημείς τε εκείνων ουκ άρχομεν τη παρ' ημίν αρχή ουδέ γιγνώσκομεν του Θείου ουδέν τη ημετέρα επιστήμη...»

« Λοιπόν εάν παρά τον Θεό αυτή είναι η ακριβεστάτη επίγνωση και αυτή η ακριβεστάτη επιστήμη, ούτε μπορεί η επίγνωση εκείνων (θεών) να γίνει επίγνωση δική μας, ούτε μπορεί η επιστήμη να μας γνωρίσει τίποτε άλλο σε μας, αλλά και εμείς εκείνων δεν εξουσιάζομε στην δική μας εξουσία, ούτε γνωρίζουμε του Θείου τίποτε στη δική μας επιστήμη...»

Σας υποσχεθήκαμε την αποφατική Θεολογία του Παρμενίδη. Πήρατε ήδη μία γεύση.

136b « Και περί του ανομοίου ο αυτός λόγος και περί κινήσεως και περί στάσεως και περί γενέσεως και φθοράς και περί αυτού του είναι και του μη είναι. »

« και περί του ανομοίου υπάρχει ο ίδιος λόγος και περί κινήσεως και στάσεως και γενέσεως και φθοράς και περί αυτού του είναι και του μη είναι.»

Αποδοχή κίνησης, γένεσης και μη είναι, αλλά και του Λόγου, τι άλλο θέλετε για τον ώριμο φιλόσοφο Παρμενίδη, τον ένθεο πλέον.

137d «ουκούν ει μηδέν μέρος έχει, ούτ' αν αρχήν ούτε τελευτήν ούτε μέσον έχει. Μέρη γαρ αυτού τα τοιαύτα είη. -Ορθώς. -Και μην τελευτή γε και αρχή πέρας εκάστου. -Πώς δ'ού; -Άπειρον άρα το έν, ει μήτε αρχήν μήτε τελευτήν έχει.»

« Λοιπόν εάν δεν έχει μέρος κανένα, ούτε αρχή ούτε τέλος ήθελε έχει. Γιατί μέρη αυτού (του Θεού) τα τοιαύτα (όντα) ήθελε είναι. -Ορθώς. -Και μάλιστα και τέλος και πέρας έχει κάθε ένα (από τα όντα).-Πως λοιπόν συμβαίνουν αυτά; Άρα είναι άπειρο το Ένα, εάν δεν έχει αρχή και τέλος.»

Βλέπουμε τώρα ότι το Ένα δεν έχει αρχή και τέλος, τα όντα έχουν!. Και να δείτε και το ακίνητο που αποδίδουμε στον Αριστοτέλη:

139 «Ούτ' άρα ποι ίόν και εν τω γιγνόμενον χώραν αλλάττει, ούτ'εν τω αυτό περιφερόμενον και αλλοιούμενον.-Ουκ έοικε. -Κατά πάσαν άρα κίνησιν το έν ακίνητον.»

« Ούτε άρα κάπου φθάνει και αλλάσσει χώρο όταν εξελίσσεται, ούτε όταν περιφέρεται (το σύμπαν) εν ταυτώ και αλλοιώνεται.-Δεν φαίνεται.- Κατά κάθε κίνηση

το ένα είναι ακίνητο (δηλαδή το άπειρο) Και να κλείσουμε για τον Παρμενίδη με αποφατική θεολογία.

142 «Ο δε μη έστι, τούτω τω μη όντι είη αν τι αυτώ αυτού;-Και πώς; -Ουδ'άρα όνομα έστιν αυτώ ουδέ λόγος ουδέ τις επιστήμη ουδέ αίσθησις ουδέ δόξα. -Ου φαίνεται. -Ουδ'ονομάζεται άρα ουδέ λέγεται ουδέ δοξάζεται ουδέ γινώσκειται, ουδέ τι των όντων αυτού αισθάνεται.»

« Εκείνο που δεν υπάρχει, σε αυτό το μη όν ήθελε να είναι κάτι σε αυτό το ίδιο;- Και πώς;-Άρα ούτε όνομα αποδίδεται σ' αυτό, ούτε λόγος, ούτε επιστήμη, ούτε αίσθηση το αντιλαμβάνεται, ούτε υπάρχει γνώμη. -Έτσι φαίνεται. -Ούτε ονομάζεται άρα, ούτε λέγεται, ούτε έχουμε γνώμη, ούτε γνωρίζεται, ούτε κάτι των όντων το αισθάνεται.»

Η αποφατική Θεολογία σε όλη την δόξα της. Μήπως τίποτα Εβραίοι έφτιαξαν και αυτή; Αλλά θα μπορούμε λίγο και στον Διονύσιο Αρεοπαγίτη, για να δείτε την στενή συγγένεια της αποφατικής θεολογίας του Παρμενίδη και του Χριστού. Ίσως κάτι σας λέει το «είδος αυτού ουδείς πάποτε εώρακε» του κατά Ιωάννη ευαγγελίου.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΠΟΦΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ

Ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης άκουσε Ιάκωβο και Πέτρο, την κορυφαία και την πρεσβυτάτη των θεολόγων ακρότητα, αλλά και τον θεϊόν Παύλο και τον Βαρθολομαίο. Το «περί Θείων Ονομάτων» και «Η Μυστική Θεολογία» που συνέγραψε (και άλλα) και τα οποία παρουσιάστηκαν κατά την αίρεση των μονοθελητών (550 μ.Χ και μετά), τα αποδέχθηκε ο Άγιος Μάξιμος ο ομολογητής ότι είναι γνήσια, αλλά πολλοί σύγχρονοι περί άλλα τυρβάζουν.

Επειδή ο Χριστός είναι Έλληνας και δεν μπορώ να αποκαλύψω πολλά, αλλά και επειδή θεωρήθηκε ότι έχει την Ιουδαϊκή καταγωγή και δεν ξέρω κάτω από κάποια άλλη συγκυρία, ο Χριστός όταν ήταν περίπου 25 χρονών, έγινε ένας από τους 22 ιερείς του ναού του Σολομώντος (είχε πεθάνει ένας από αυτούς), έγιναν τα εξής: Οι Εβραίοι λοιπόν, μίσησαν ότι ο Χριστός δίδασκε την αρχαία Ελληνική Φιλοσοφία και φρόντισαν στο βάθος του χρόνου να εξαλείψουν την γενετήσια επιρροή που είχε στην γένεση του Χριστιανισμού. Αλλά τα έργα του Αρεοπαγίτη, θυμίζουν την καταλυτική επιρροή της αρχαίας Ελληνικής φιλοσοφίας στον Χριστιανισμό και θα έπρεπε να γίνει μία εργασία σύνδεσης του Αριστοτέλους και του Αρεοπαγίτου. Ανασύροντας από την χαμένη μνήμη, θα γίνει μία σύνδεση του Παρμενίδου και του Αρεοπαγίτου .

Κεφάλ. Δ, ΙΙΙ, από το «περί θείων ονομάτων»:

«...και το άνουν υπερέχουσα σοφία, και όσα εν τ'αγαθώ της των ανειδέων εστίν υπεροχικής ειδοποιίας. Και ει θεμιτόν φάναι, τα'αγαθού του υπέρ πάντα τα όντα, και αυτό το μη όν εφίεται, και φιλονικεί πως εν τ'αγαθώ και αυτό είναι, τω όντως υπερούσιω, κατά την πάντων αφαίρεσιν.

«.. και υπερέχουσα σοφία για αυτό που δεν μπορεί να νοηθεί και όσα μέσα στο αγαθό είναι είδη ανώτερα από τα μη καθιστάμενα γνωστά. Και αν είναι θεμιτό να πούμε, του αγαθού που είναι πάνω από τα όντα και αυτό το μη όν καταφθάνει και διεκδικεί πως και αυτό μέσα στο αγαθό είναι, που είναι πραγματικά υπερούσιο, και όταν το εξετάζουμε με την αφαίρεση των πάντων (της ύλης)»

Το αγαθό και το μη ον (Λόγος, συνείδηση-ιδέες (πνεύμα) βρίσκεται μέσα στο αγαθό και είναι υπερούσιο και δεν είναι δυνατόν να γνωσθεί η ουσία τους (υπερούσια). Και ο υπερούσιος γνόφος που είναι κρυμμένος στα όντα, κατά τον Αρεοπαγίτη είναι άγνωστος, άνοος, υπέρνοος, δεν έχει καταληπτή ουσία.

Σελ. 134 «περί θείων Ονομάτων» «επί δε τούτοις ζητήσαι χρη, πως ημείς θεόν γινώσκομεν, ουδέ νοητόν, ουδέ αισθητόν, ουδέ τι καθόλου των όντων όντα.»

«επειδή χρειάζεται να αναζητήσουμε, πως γνωρίζομε το θεό, ούτε νοητός, ούτε αισθητός, ούτε εντελώς των όντων υπάρχοντα.»

ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΤΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΦΥΣΗ

Το υπέρνοο, το μη καταληπτό από τον νου, είναι το μη ον, το μη υλικό, το υπερούσιο. Αυτό είναι ο Λόγος και οι ιδέες και η συνείδηση που απορρέει διά μέσου του Λόγου. Όμως ο Λόγος, είναι τρόπος του πως υπάρχει και κινείται το σύμπαν, το πώς υπάρχει και σκέπτεται ο άνθρωπος. Εκφράζεται με τους φυσικούς νόμους, αλλά και τους νόμους της σκέψης. Ίσως ήδη καταλάβατε! Ένας Θεός, μία φύση, μία ενότητα των πάντων. Ετοιμαστείτε τώρα, να μπούμε στο πως έγινε ο κόσμος. Το κενό είναι άυλο, είναι υπερούσιο και από αυτό έγινε ο κόσμος.

Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, Η ΕΚΠΟΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Πέρα από τον χρόνο, χωρίς προσδιορισμό του χώρου «υπήρχε» το κενό. Δεν μπόρεσα ποτέ τίποτε να προσδιορίσω γύρω από το κενό. Η κατανόηση αρχίζει από του όταν αξιώσουμε ότι γέννησε τον Λόγο. Ο Λόγος είναι τρόπος ύπαρξης και κίνησης (όταν υπάρξει η ύλη). «Υπάρχει» το κενό και διέπεται από τον Λόγο. Μένει η εκπόρευση των ιδεών και της υπερσυνείδησης, διά μέσου του λόγου και ο οποίος θα την διέπει και αυτή.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ

Ανάμεσα στα υπομοριακά σωματίδια, ανάμεσα στο ενδοαστρικό κενό, διεγείρεται το κενό και διασπάται σε θετικού και αρνητικού φορτίου σωματίδια, θετικής και αρνητικής ύλης, σύνολο μηδέν =κενό, όταν επανέρχονται σε αυτό.

Το «αρχικό» κενό, διασπάστηκε σε δύο επίπεδα άπειρα, μωσαϊκό σωματιδίων. Τα σωματίδια της κάθε πλάκας, διαρκώς επιστρέφουν στο μηδέν και διαρκώς δημιουργούνται από το μηδέν και αλληλοεπηρεάζονται με τα σωματίδια της άλλης πλάκας. Είναι όπως τα φώτα που αναβοσβήνουν σε ένα μωσαϊκό. Τα σωματίδια παρουσιάζονται κατά ζεύγη, κάθε θετικό έχει δίπλα του στην ίδια πλάκα αρνητικά και απέναντι στην άλλη πλάκα ένα αρνητικό. Τα ετερόσημα φορτία έλκονται, αλλά παράλληλα διεγείρεται το αναμεταξύ κενό και παράγονται αντιβαρυτικά κύματα, που εξασφαλίζουν τις στιγμιαίες ισορροπίες,

Εσείς κύριε, βρίσκεστε σε ένα σύμπαν (στο οποίο αντιστοιχεί αντισύμπαν) και όλα βρίσκονται διδιάστατα και σαν ολογραφία, ανάμεσα στις δύο πλάκες. Ζείτε την δική σας ολογραφία και το σύμπαν είναι μία πολυολογραφία.

Το κενό, το εκατέρωθεν των πλακών, αλλά και το ενδοϋλικό, δεν έχει χώρο και είναι το δοχείο του Λόγου και των ιδεών. Η υπερσυνείδηση προσδιορίζει το γίνεσθαι και εγώ ανατριχιάζω όταν προσπαθώ να συνειδητοποιήσω αυτό. Και σεις ίσως θα

μπορούσατε να κατανοήσετε γιατί υπάρχει το κακό και ίσως η καρδιά σας γεμίσει με αγάπη, αναλογιζόμενοι το υπέρθεο που σας απεικόνισα.

Γονυκλινής μπροστά στο θείο μεγαλείο, αναλογιζόμενος πόσο μικροί είμαστε, θα προσδοκώ τον χρόνο κατασκευής των βαρυτικών κυμάτων. Ασφαλώς θα είναι γένεση από το μηδέν ,αλλά και μικρή θέωση του ανθρώπου. Θα είναι η χάρη που δεν ξέρω αν δικαιούμαστε. Θα είναι το Θείο σχέδιο που εξυφαίνεται και το οποίο σέβεται τους νόμους που διέπουν την ύλη, αφού είναι έκφραση του Λόγου.